

BLACKWATER II

Το Φράγμα

BLACKWATER II

·ΜΑΪΚΛ·
ΜΑΚΝΤΑΟΥΕΛ

Μετάφραση: Σταύρος Παπασταύρου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη — Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία — 659

Μάικλ ΜακΝτάουελ, *Blackwater II. Το φράγμα*

Michael McDowell, *Blackwater II. The Levee*

Μετάφραση: Σταύρος Παπασταύρου

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια-διόρθωση: Βάλια Μπράβου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Σχεδιασμός εξωφύλλου: ©Pedro Oyarbide &

Monsieur Toussaint Louverture

Copyright© Michael McDowell, 1983

This edition published by arrangement with The Otte Company
through Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency (PNLA)
in conjunction with Read n Right Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2024

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις
Avon Books, 1983

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Φεβρουάριος 2026

ΚΕΤ Ζ531 ΚΕΠ 791/25

ISBN 978-618-07-1585-9

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Τα βιβλία της σειράς *Blackwater* κυκλοφόρησαν το 1983 και αποτυπώνουν τη βαθιά Αμερική του Νότου των δεκαετιών 1920-1950. Ως εκ τούτου, η θεματολογία, η γλώσσα καθώς και συγκεκριμένοι χαρακτηρισμοί και καταστάσεις ανταποκρίνονται στα δεδομένα και τις αντιλήψεις της συγκεκριμένης περιόδου.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Το Περδίδο υπάρχει πραγματικά στην Αλαμπάμα, ακριβώς στο σημείο όπου το έχω τοποθετήσει. Όμως δεν έχει τώρα, ούτε είχε ποτέ, τα κτίρια, τη γεωγραφία ή τον πληθυσμό που του αποδίδω. Επίσης, ο ποταμός Περδίδο δε συναντιέται πουθενά με τον Μπλακγουότερ. Ωστόσο τα τοπία και τα άτομα που περιγράφω, τολμώ να πω, δεν είναι εντελώς φανταστικά.

Ο ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

«**Θ**ΕΕ ΜΟΥ, προστάτεψέ μας από την πλημμύρα, τη φωτιά, τα τρελαμένα ζώα και τους νέγρους φυγάδες».

Αυτή ήταν η προσευχή της Μαίρη-Λοβ πριν από κάθε γεύμα, που την είχε μάθει από τη μητέρα της, η οποία έκρυβε ασημικά, σκλάβους και κότες, όποτε οι πεινασμένοι γιάνκηδες έκαναν ληστρικές επιδρομές. Εκείνες τις μέρες όμως, η προστασία από έναν τέταρτο κίνδυνο απασχολούσε σιωπηλά την ίδια και τη Σίστερ: *Θεέ μου, προστάτεψέ μας από την Έλινορ Ντάμμερτ Κάσκυ.*

Η Έλινορ ήταν πράγματι μια γυναίκα που ενέπνεε φόβο. Είχε φέρει προβλήματα αλλά και εκπλήξεις στις καλά τακτοποιημένες ζωές των Κάσκυ του Περδίδο της Αλαμπάμα. Έχοντας εμφανιστεί μυστηριωδώς στο ξενοδοχείο Οσεόλα στη χειρότερη φάση της μεγάλης πλημμύρας του 1919, είχε κάνει μάγια πρώτα στον Τζέιμς Κάσκυ, τον κουνιάδο της Μαίρη-Λοβ, κι έπειτα στον γιο της, τον Όσκαρ. Είχε παντρευτεί τον Όσκαρ κόντρα στην επιθυμία της Μαίρη-Λοβ. Τα μαλλιά της Έλινορ είχαν το λασπερό κόκκινο χρώμα του ποταμού Περδίδο, μα η ίδια δεν είχε ούτε οικογενειακούς δεσμούς ούτε περιουσία. Και τέλος είχε πάρει

τον Όσκαρ μακριά από τη Μαίρη-Λοβ και τον είχε πάει στο διπλανό σπίτι, αφήνοντας το ίδιο της το παιδί εκεί και εξαγοράζοντας μ' αυτόν τον τρόπο το δικαίωμά της να φύγει. Αυτό και μόνο, σκεφτόταν η Μαίρη-Λοβ, έδειχνε πως η Έλινορ ήταν μια γυναίκα για την οποία καμία θυσία δεν ήταν υπερβολική στο πεδίο της μάχης. Ήταν μια δεινή αντίπαλος της Μαίρη-Λοβ, την υπεροχή της οποίας κανείς δεν είχε ποτέ αμφισβητήσει.

Αν η Μαίρη-Λοβ και η Σίστερ ήταν στην αρχή προστατευτικές απέναντι στη μικρή Μίριαμ, τώρα πια την είχαν κυριολεκτικά κολλημένη επάνω τους! Είχαν περάσει δύο βδομάδες από τη μέρα που η Έλινορ και ο Όσκαρ είχαν μετακομίσει, και η Έλινορ ως εκείνη τη στιγμή δε φαινόταν να έχει μετανιώσει για τη διαπραγματέυσή της. Η Μαίρη-Λοβ ήταν πενήντα ενός χρονών και δε θα έκανε ποτέ άλλο δικό της παιδί. Η Σίστερ ήταν κοντά στα τριάντα, και δεν είχε προοπτικές να παντρευτεί· ήταν απίθανο ν' αποκτήσει άλλη κόρη, πέρα από αυτήν που της είχε εμπιστευτεί η συννυφάδα της. Το παιδί δεν το άφηναν στιγμή μοναχό του, από φόβο μήπως η Έλινορ – παρακολουθώντας πίσω απ' τις φρεσκοκρεμασμένες κουρτίνες του πίσω σαλονιού της– εισέβαλλε στο σπίτι τους, άρπαζε το παιδί στην αγκαλιά της και το έπαιρνε μαζί της, πετυχαίνοντας έναν κρυφό θρίαμβο. Καμία από αυτές τις γυναίκες δε σκόπευε να παραδώσει τη Μίριαμ, όσο κι αν όλος ο κόσμος και οι νόμοι μπορούσαν να το απαιτήσουν.

Στην αρχή, η Μαίρη-Λοβ και η Σίστερ είχαν θωρακίσει τον εαυτό τους απέναντι στις αλλεπάλληλες, όπως περιμεναν, επισκέψεις της Έλινορ. Ήταν βέβαιες πως θα έκανε συστάσεις για το πώς έπρεπε να γίνεται το ένα και το άλλο για το καλό του παιδιού, πως θα ξέσπαγε σε κλάματα και θα τις ικέτευε να της δίνουν τη Μίριαμ έστω για μία

ώρα το πρωί, πως θα έμενε σκυμμένη πάνω από την κούνια της κόρης της και θα αναζητούσε αδιάκοπα ευκαιρίες για να την αρπάξει μακριά. Όμως η Έλινορ δεν έκανε τίποτε απ' αυτά. Στην πραγματικότητα, δεν πήγε ποτέ να δει την κόρη της. Άραζε ήρεμα στην κουνιστή πολυθρόνα της βερράντας μπροστά στο νέο της σπίτι και διόρθωνε την προφορά της Ζάντι Σαπ, που καθόταν στα πόδια της μ' ένα αναγνωστικό της έκτης τάξης. Η Έλινορ έγενεφε ευγενικά στη Μαίρη-Λοβ και στη Σίστερ, όποτε τις έβλεπε, ή τουλάχιστον όταν ήταν αδύνατο να προσποιηθεί πως δεν τις είχε δει, μα ποτέ δε ζήτησε να δει το παιδί. Η Μαίρη-Λοβ και η Σίστερ – που ποτέ δεν είχαν τόση σύμπνοια πάνω σε οποιοδήποτε θέμα – κουβέντιασαν μεταξύ τους και προσπάθησαν να καταλάβουν αν έπρεπε να εμπιστεύονται την Έλινορ ή όχι. Αποφάσισαν πως, χάριν ασφάλειας, η αλλόκοτη στάση της θα έπρεπε να θεωρηθεί ως μία στρατηγική για να πάψουν να την επιτηρούν. Οπότε εξακολούθησαν να βρίσκονται σε εγρήγορση.

Τις Κυριακές, η Μαίρη-Λοβ και η Σίστερ έμεναν εναλλάξ στο σπίτι με το παιδί, στη διάρκεια της πρωινής λειτουργίας. Κάθονταν, πότε η μία και πότε η άλλη, στο ίδιο στανσίδι με την Έλινορ, της έγενεφαν ευγενικά και της μιλούσαν, όποτε το επέτρεπαν οι συνθήκες. Κάποια στιγμή όμως, η Μαίρη-Λοβ πρότεινε, για να τσιγκλήσουν την Έλινορ, να πάνε και οι δύο μαζί στην εκκλησία. Η Έλινορ, βλέποντάς τες και τις δύο εκεί, θα συνειδητοποιούσε πως η Μίριαμ ήταν μόνη της, με την Άιβυ Σαπ μονάχα να την προσέχει – μα δε θα μπορούσε να το σκάσει απ' τη λειτουργία και να πάει να πάρει την κόρη της. Η Σίστερ και η Μαίρη-Λοβ φρόντιζαν πάντα να μη βγαίνουν απ' το σπίτι την Κυριακή το πρωί, αν δεν έβλεπαν πρώτα τον Όσκαρ και την Έλινορ να φεύγουν και οι δύο με το αυτοκίνητο για την εκκλησία,

από φόβο μήπως κάποια μέρα η Έλινορ έμενε πίσω κι έκλεβε την κόρη της προτού καν ακουστεί ο πρώτος ύμνος.

Μια Κυριακή, ωστόσο, η Μαίρη-Λοβ και η Σίστερ έτυχε να βρίσκονται και οι δύο μακριά από το μπροστινό παράθυρο, όταν ο Όσκαρ έφυγε με το αυτοκίνητο. Υπέθεσαν πως η Έλινορ ήταν μαζί του. Στην εκκλησία ανακάλυψαν με τρομερή απογοήτευση πως η Έλινορ είχε μείνει σπίτι, για να φροντίσει τη Ζάντι που είχε μαγουλάδες. Οι φωνές τους έτρεμαν καθώς έφαλλαν τους ύμνους, δεν άκουσαν λέξη από το κήρυγμα, ξέχασαν να σηκωθούν στα σημεία που έπρεπε κι απέμειναν όρθιες όταν έπρεπε να ξανακαθίσουν. Σπεύδοντας στο σπίτι, ανακάλυψαν πως η Μίριαμ κοιμόταν του καλού καιρού στην κούνια που είχαν τοποθετήσει στην πλαϊνή βεράντα. Η Άιβυ Σαπ σιγομουρμούριζε ένα παιδικό τραγουδάκι χωρίς λόγια από πάνω της. Στο διπλανό σπίτι, η Έλινορ Κάσχυ καθόταν στην μπροστινή βεράντα της και διάβαζε τη *Register* του Μομπίλ. Τίποτα στον κόσμο δε θα ήταν πιο εύκολο για εκείνη από το να πάει απέναντι, να ανεβεί στη βεράντα, να απομακρύνει την Άιβυ δίνοντάς της μια αυστηρή διαταγή, να σηκώσει τη Μίριαμ απ' την κούνια και να γυρίσει σπίτι μαζί της. Όμως η Έλινορ δεν είχε κάνει κάτι τέτοιο.

Η Σίστερ και η Μαίρη-Λοβ κατέληξαν στο συμπέρασμα πως η Έλινορ δεν είχε καμία επιθυμία να πάρει πίσω την κόρη της.

Πεπεισμένες καθώς ήταν πως η Έλινορ είχε στ' αλήθεια απαρνηθεί την κόρη της –μολονότι δυσκολεύονταν πολύ να καταλάβουν πώς μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο–, η Σίστερ και η Μαίρη-Λοβ άρχισαν ν' αναρωτιούνται τι γνώμη μπορεί να είχε ο Όσκαρ για αυτό το θέμα. Ο Όσκαρ όντως επισκεπτόταν πού και πού τη μητέρα και την αδελφή του, αν και δεν έτρωγε ποτέ μαζί τους και, όπως πα-

ρατήρησε η Σίστερ, δεν έμπαινε ποτέ μέσα στο σπίτι, αλλά περιόριζε τις επισκέψεις του στην πλαϊνή βεράντα. Καμιά φορά, αργά το απόγευμα, όταν τις έβλεπε στη βεράντα, πήγαινε απέναντι και καθόταν για λίγα λεπτά στην αιώρα. Χαιρετούσε την αδελφή του και τη μητέρα του, έπειτα έσκυβε πάνω απ' την κούνια κι έλεγε «Πώς είσαι, Μίριαμ;», λες και περίμενε από ένα μωρό έξι μηνών να του απαντήσει με λόγια. Δε φαινόταν να ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για την κόρη του· απλώς κουνούσε το κεφάλι και χαμογελούσε λιγάκι, όταν η Σίστερ τού περιέγραφε κάποιο ασυνήθιστα προχωρημένο ή γοητευτικά κωμικό περιστατικό σχετικά με την ανάπτυξη της Μίριαμ. Και φεύγοντας βιαστικά, με τη δικαιολογία ότι η Έλινορ θ' αναρωτιόταν πού ήταν και τι έκανε, έλεγε «Αντίο, μαμά. Γεια χαρά, Σίστερ. Στο επανιδείν, Μίριαμ». Με την επανάληψη αυτού του στερεότυπου χαιρετισμού, που χρησίμευε μόνο και μόνο για να τονίσει τη χαλαρότητα της επιρροής που η συντροφιά και η γειτνίασή τους είχε επάνω του, η Σίστερ και η Μαίρη-Λοβ κατάλαβαν εν τέλει πως, έχοντας κερδίσει τη Μίριαμ και ξεφορτωθεί την Έλινορ, είχαν χάσει και τον Όσκαρ.

Στο μεγάλο καινούριο σπίτι στην άκρη της πόλης, ο Όσκαρ και η Έλινορ έκοβαν βόλτες μέσα στα δεκάξι τους δωμάτια. Το βράδυ, οι δυο τους κάθονταν στο τραπέζι της μικρότερης τραπεζαρίας και έτρωγαν τα κρύα υπολείμματα του μεσημεριανού φαγητού. Η πόρτα της κουζίνας έμενε ορθάνοιχτη, έτσι ώστε η Ζάντι, που καθόταν στον πάγκο κι έτρωγε το δικό της, απaráλλαχτο με το δικό τους, φαγητό, να μη νιώθει μοναξιά. Μέρα παρά μέρα, όταν άλλαζε το πρόγραμμα των ταινιών, ο Όσκαρ και η Έλινορ πήγαιναν στο Ριτζ. Μολονότι η είσοδος κόστιζε μόνο πέντε σεντς,

έδιναν πάντα στη Ζάντι είκοσι πέντε σεντς για να καθίσει στο μπαλκόνι για τους έγχρωμους, είτε πήγαινε είτε όχι. Όταν γύριζαν σπίτι, κάθονταν σε μία από τις αιώρες της επάνω βεράντας. Έπειτα από λίγο, καθώς ο Όσκαρ κουνούσε άρρυθμα την αιώρα με την άκρη του παπουτσιού του, η Έλινορ ακουμπούσε το κεφάλι της στα πόδια του. Μαζί κοίταζαν μέσα από τη σήτα τον φεγγαρόλουστο Περδίδο, που κυλούσε σχεδόν αθόρυβα πίσω απ' το σπίτι. Κι αν ο Όσκαρ έλεγε καμιά κουβέντα, θα ήταν είτε για τη δουλειά του είτε για την εντυπωσιακή πρόοδο των νεροβελανιδιών –οι οποίες, ύστερα από δύο χρόνια, είχαν φτάσει πια σε ύψος σχεδόν εννέα μέτρων– είτε για τα κουτσομπολιά που είχε ακούσει το πρωί στο κουρείο.

Ωστόσο ποτέ δεν ανέφερε την κόρη τους, μόλο που το παράθυρο της Μίριαμ ήταν ορατό από το σημείο όπου λιχνίζονταν στην αιώρα, μόλο που αυτό το παράθυρο ήταν μερικές φορές φωτισμένο, και η Μαίρη-Λοβ ή η Σίστερ έκαναν πού και πού μια σύντομη εμφάνιση περνώντας σκόπιμα από μπροστά, για να φροντίσουν την κόρη που για εκείνον ήταν χαμένη, λες και την είχαν κλέψει γύφτοι ή είχε πνιγεί στο ποτάμι.

Η Έλινορ περίμενε δεύτερο παιδί, όμως ο Όσκαρ είχε την αίσθηση πως αυτή η εγκυμοσύνη προχωρούσε πολύ πιο αργά από την πρώτη. Η κοιλιά της γυναίκας του έμοιαζε λιγότερο φουσκωμένη –όπως αργότερα διαπίστωσε και η ίδια– και την πίεσε να επισκεφτεί τον δόκτορα Μπένκουιθ. Η Έλινορ το έκανε και επέστρεψε με τη διάγνωση ότι όλα πήγαιναν καλά. Παρ' όλα αυτά, σεβάστηκε την επιθυμία του Όσκαρ να μην ξαναρχίσει να διδάσκει το φθινόπωρο και, προς μεγάλη έκπληξη του Όσκαρ, έδειχνε ευχαριστημένη που περνούσε όλη τη μέρα της στο σπίτι. Επίσης, για λόγους ευπρέπειας και για να είναι ήσυχος ο Όσκαρ, στα-

μάτησε τις πρωινές βουτιές της στον Περδίδο. Ωστόσο, παρά τις προφυλάξεις της γυναίκας του και τις διαβεβαιώσεις του δόκτορα Μπένκουιθ, ο Όσκαρ εξακολούθησε να είναι ανικανοποίητος και ανήσυχος.

Η επιθυμία της Μαίρη-Λοβ ήταν να αναγνωρίσει το Περδίδο τη νίκη της στη μάχη με τη νύφη της. Και πώς να μην την αναγνώριζε, όταν η Μαίρη-Λοβ είχε στα χέρια της τα λάφυρα; Ακόμα κι αν η μικρή Μίριαμ είχε κερδηθεί σε βάρος της αγάπης του γιου της, ο Όσκαρ, αργά ή γρήγορα, θα έφευγε με κάποια άλλη. Άλλωστε, ποιος γιος είχε παραιμείνει για πάντα αποξενωμένος απ' τη μητέρα του; Δε χωρούσε αμφιβολία, κατά τη γνώμη της Μαίρη-Λοβ, ότι ο Όσκαρ θα ξαναγύριζε μια μέρα σ' εκείνη, και τότε η νίκη επί της Έλινορ Κάσκυ θα ήταν πραγματικά γλυκιά και ολοκληρωμένη!

Όμως το Περδίδο, προς απογοήτευση της Μαίρη-Λοβ, δεν έβλεπε καθόλου έτσι τα πράγματα. Εκείνο που έβλεπε το Περδίδο ήταν πως, όταν ο καπνός διαλύθηκε, η Έλινορ Κάσκυ καθόταν στην κορυφή του λόφου, ανεμίζοντας μια άθικτη και αλέκισστη από αίμα σημαία. Είχε απαρνηθεί το μοναχοπαίδι της, μα κατά πάσα πιθανότητα δεν έδειχνε να νοιάζεται με τον έναν ή τον άλλον τρόπο.

Και το πιο σημαντικό απ' όλα ήταν πως η Έλινορ Κάσκυ δε συμπεριφερόταν ως μια ηττημένη γυναίκα. Μπορεί να μην επισκεπτόταν ποτέ την πεθερά, την κουινιάδα και την εγκαταλελειμμένη κόρη της, αλλά δημόσια ήταν πάντα εξαιρετικά ευχάριστη και φιλική απέναντί τους. Στον τόνο της φωνής της δεν υπήρχε ίχνος ειρωνείας ή σαρκασμού ή μεταμέλειας· ποτέ δεν ακούστηκε κακή κουβέντα για τη Μαίρη-Λοβ ή τη Σίστερ από τα χείλη της, ούτε προσπάθησε να στρέψει την Καρολάιν ΝτεΜπορντενίβ ή τη Μάντα

Τερκ εναντίον της Μαίρη-Λοβ πιάνοντας στενές φιλίες με τις ίδιες ή με τις κόρες τους.

Η Έλινορ ποτέ δε δυσανασχέτησε με τις επισκέψεις του Όσκαρ στο σπίτι της μητέρας του ούτε του δημιουργησε ενοχές επειδή είχε φύγει από εκεί. Έστειλε τη Ζάντι εκεί με καφάσια από ροδάκινα και μπουκάλια με νέκταρ από βατόμουρα που είχε μαζέψει η ίδια. Όμως ούτε μια φορά δεν πάτησε το πόδι της στο σπίτι της Μαίρη-Λοβ, ποτέ δε ρώτησε για την υγεία της κόρης της και ποτέ δεν κάλεσε τη Μαίρη-Λοβ ή τη Σίστερ να δουν πώς ήταν το καινούριο σπίτι τελειωμένο, με όλα τα έπιπλα και τη διακόσμησή του.

Έτσι, έχοντας πλέον πειστεί πως δε θα γινόταν κάποια απόπειρα για τη διεκδίκηση της Μίριαμ, η Μαίρη-Λοβ αποφάσισε πως η Έλινορ δεν είχε ταπεινωθεί αρκετά, και άρχισε να ψάχνει έναν τρόπο για να διαλύσει τη νύφη της.

Ενάμιση χρόνο νωρίτερα, μια μέρα αφότου η Έλινορ είχε ανακοινώσει την εγκυμοσύνη της, είχε έρθει στο Περδίδο ένας άντρας ονόματι Έρλυ Χάσκιου. Ήταν τριάντα χρονών, με καστανά μαλλιά, καστανά μάτια και παχύ καστανό μουστάκι. Είχε δέρμα ηλιοκαμένο, δυνατά μπράτσα και μακριά πόδια, και η γκαρνταρόμπα του έμοιαζε να αποτελείται αποκλειστικά και μόνο από χακί παντελόνια και λευκά πουκάμισα. Είχε φοιτήσει στο Πανεπιστήμιο της Αλαμπάμα και είχε τραυματιστεί επιφανειακά στην όχθη του Μάρνη. Επίσης, είχε μάθει, στη διάρκεια της θητείας του στη Γαλλία, ότι ήταν δυνατόν να μάθει σχετικά με τα χωματοουργικά έργα. Το χώμα, για την ακρίβεια, έμοιαζε να κυριαρχεί στη συνείδησή του, και ποτέ δεν ένιωθε πραγματικά άνετα αν τα δύο μεγάλα πόδια του δεν πατούσαν γερά σε στέρεο έδαφος. Επίσης, πάντα έδινε την εντύπω-

ση πως υπήρχε χώμα κάτω απ' τα νύχια του και μέσα στις ρυτίδες του ηλιοκαμένου δέρματός του· κανείς όμως, κοιτάζοντάς τον, δεν το απέδιδε αυτό ποτέ σε μια χαλαρότητα της προσωπικής του υγιεινής. Το χώμα ήταν σαν να αποτελούσε απλώς μέρος της ύπαρξης αυτού του άντρα, κάτι που όλοι αποδέχονταν. Ήταν μηχανικός και είχε έρθει στο Περδίδο για να ελέγξει αν ήταν δυνατό να προστατευτεί η πόλη από μελλοντικές πλημμύρες με την κατασκευή μιας σειράς από φράγματα κατά μήκος των δύο ποταμών, του Περδίδο και του Μπλακγουότερ.

Με τη βοήθεια δύο ερευνητών σπουδαστών από το Πολυτεχνείο του Όμπερν, ο Έρλυ Χάσκιου χαρτογράφησε την πόλη, βυθομέτρησε τους ποταμούς, μέτρησε ύψη πάνω από το επίπεδο της θάλασσας, μελέτησε τα αρχεία του δημαρχείου και σημείωσε τα ξεθωριασμένα σημάδια που είχαν αφήσει τα νερά κατά την πλημμύρα του 1919. Μίλησε με τους εργοδηγούς των εργοστασίων, που χρησιμοποιούσαν τα ποτάμια για τη μεταφορά των κορμών, τράβηξε φωτογραφίες από τα τμήματα της πόλης που βρίσκονταν κοντά στις όχθες των ποταμών, έστειλε διερευνητικές επιστολές σε μηχανικούς του Νάντσεζ και της Νέας Ορλεάνης και εξασφάλισε έναν μισθό ο οποίος, όπως γνώριζαν αποκλειστικά και μόνο τα μέλη του δημοτικού συμβουλίου, πληρωνόταν εξ ολοκλήρου από τον Τζέιμς Κάσκι. Ύστερα από οκτώ βδομάδες, κατά τις οποίες θα 'λεγε κανείς πως ήταν πανταχού παρών, με τους χάρτες του, τα διάφορα όργανα, τα σημειωματάρια, τις κάμερες, τα μολύβια και τους βοηθούς του, ο Έρλυ Χάσκιου εξαφανίστηκε. Είχε υποσχεθεί λεπτομερή σχέδια μέσα σε τρεις μήνες, όμως, λίγο μετά την αναχώρησή του, ο Τζέιμς Κάσκι έλαβε ένα γράμμα όπου ανακοίνωνε πως του ήταν αδύνατο να τηρήσει αυτή την προθεσμία, λόγω κάποιου στρατιωτικού έργου που του

είχαν αναθέσει στο στρατόπεδο Ρούκκα. Ο Έρλυ Χάσκιου ήταν ακόμη έφεδρος.

Τώρα όμως είχε πια αποστρατευτεί και επέστρεφε στο Περδίδο με σκοπό να ολοκληρώσει τα σχέδιά του το συντομότερο. Ποιος ήξερε πόσο γρήγορα θα φούσκωναν πάλι τα νερά;

Ο Έρλυ Χάσκιου ζούσε με τη μητέρα του σε μια πολίχνη ονόματι Πάιν Κόουν, στις παρυφές της περιοχής Γουάιργκρας της Αλαμπάμα. Εκείνη είχε πεθάνει πρόσφατα, και ο Έρλυ δεν έβλεπε τον λόγο να επιστρέψει στο Πάιν Κόουν. Πούλησε το σπίτι της μητέρας του και έγραψε στον Τζέιμς Κάσκυ ρωτώντας αν ο εργοστασιάρχης θα είχε την καλοσύνη να του βρει ένα μέρος να μείνει. Ο Έρλυ έλπιζε όχι μόνο να δώσει τα σχέδια, αλλά και να αναλάβει την επίβλεψη της κατασκευής του φράγματος –αν το δημοτικό συμβούλιο είχε την ευχαρίστηση να τον κρίνει ικανό για το έργο–, οπότε θα μπορούσε να μείνει στην πόλη έως και δύο χρόνια. Και δύο χρόνια ήταν αρκετό διάστημα ώστε να δικαιολογήσει την αγορά ενός σπιτιού.

Ο Τζέιμς Κάσκυ ανακοίνωσε τα νέα στη Μαίρη-Λοβ ένα βράδυ. Είχε θεωρήσει αυτή την πληροφορία ενδιαφέρουσα, μα όχι τόσο σημαντική, κι έτσι ξαφνιασθηκε από τη σφοδρότητα με την οποία αντέδρασε η Μαίρη-Λοβ.

«Ω Τζέιμς» φώναξε «μην αφήσεις αυτόν τον άνθρωπο να αγοράσει σπίτι!»

«Γιατί όχι;» είπε εκείνος μαλακά. «Αν το θέλει, κι αν έχει τα χρήματα;»

«Θα πετάξει τα λεφτά του!» ξέσπασε η Μαίρη-Λοβ.

«Δηλαδή τι θέλεις να κάνει ο άνθρωπος, μαμά;» ρώτησε η Σίστερ, που καθόταν με το πλάι στην καρέκλα της στο τραπέζι και ταχτάριζε στα γόνατά της τη Μίριαμ, ενώ η εννιάχρονη Γκρέις, καθισμένη δίπλα της, είχε αφήσει το

μωρό να της κρατάει το δάχτυλο για ισορροπία και ασφάλεια.

«Δε θέλω να πετάξει τα λεφτά του» είπε η Μαίρη-Λοβ. «Θέλω να έρθει εδώ και να μείνει μαζί μας. Έχουμε εκείνο το επιπλέον δωμάτιο όπου έμενε ο Όσκαρ. Έχει δικό του μπάνιο κι ένα καθιστικό, όπου μπορεί να στήσει το σχεδιαστήριό του. Θα αρρώ μάλιστα πως θα πάω εγώ να το αγοράσω» είπε ονειροπολώντας, ή δίνοντας την εντύπωση ότι ονειροπολούσε. «Πάντα ήθελα ένα τέτοιο σχεδιαστήριο».

«Ποτέ δεν ήθελες» είπε η Σίστερ αντικρούοντας τη μητέρα της, όπως θα έλεγε Δώσ' μου τα μπιζέλια, σε παρακαλώ.

«Κι όμως!»

«Μαίρη-Λοβ, γιατί θέλεις να μείνει εδώ ο κύριος Χάσκιου;» ρώτησε ο Τζέιμς.

«Γιατί η Σίστερ κι εγώ νιώθουμε μοναξιά, και ο κύριος Χάσκιου χρειάζεται ένα μέρος να μείνει. Δε θέλει να ζήσει ολομόναχος. Ποιος θα του μαγειρεύει; Ποιος θα του πλένει τα ρούχα; Είναι καλός άνθρωπος. Τον είχαμε καλέσει σε γεύμα μια μέρα, τον πρώτο καιρό που ήταν εδώ, θυμάσαι; Τζέιμς, γράψε σ' αυτόν τον άνθρωπο και πες του ότι μπορεί να μείνει σ' αυτό εδώ το μεγάλο σπίτι μαζί μας».

«Έτρωγε τα μπιζέλια του με το μαχαίρι» επισήμανε η Σίστερ. «Μαμά, εσύ είπες ότι δεν είχες δει ποτέ έναν κανονικό άνθρωπο να το κάνει αυτό δημόσια. Αναρωτιόσουν από τι είδους σπιτικό προερχόταν. Μόνο εγώ σ' αυτό το σπίτι ήμουν καλή μαζί του. Ένα βράδυ ο κύριος Χάσκιου πέρασε για να μιλήσει με τον Όσκαρ, και η Έλινορ σηκώθηκε αμέσως απ' την καρέκλα της και βγήκε έξω, δίχως να τον αφήσει καν να συστηθεί. Τέτοια αγένεια δεν έχω ξαναδεί στη ζωή μου».

«Γιατί λες να το έκανε αυτό;» ρώτησε ο Τζέιμς, που ξαφνικά είχε μια υποψία για το τι μπορεί να σήμαινε αυτή η ενθουσιώδης και απρόσμενη πρόταση της Μαίρη-Λοβ.

«Δεν ξέρω» είπε αμέσως η Μαίρη-Λοβ. «Εκείνο όμως που θέλω όντως να μάθω είναι: σκοπεύεις να γράφεις αυτό το γράμμα, Τζέιμς, ή να το γράψω εγώ;»

Ο Τζέιμς ανασήκωσε τους ώμους του, αν και δεν καταλάβαινε τι θα έβγαине απ' αυτό. «Θα το γράψω αύριο στο γραφείο...»

«Γιατί όχι απόψε;»

«Μαίρη-Λοβ, πώς ξέρεις ότι αυτός ο άνθρωπος θα πει ναι; Μπορεί να μη θέλει να μείνει εδώ».

«Γιατί να μη θέλει;» ρώτησε η Μαίρη-Λοβ.

«Τέλος πάντων» είπε ύστερα από λίγο ο Τζέιμς «ίσως να μη θέλει να μείνει σ' ένα σπίτι μ' ένα μωρό που κλαίει».

«Η Μίριαμ δεν κλαίει» είπε αγανακτισμένη η Σίστερ.

«Το ξέρω πως δεν κλαίει» έκανε ο Τζέιμς «μα τα μωρά έχουν αυτή την τάση, και δεν είναι δυνατό να περιμένεις ότι ο Έρλυ Χάσκιου θα αντιληφθεί αμέσως πως πρόκειται για ειδική περίπτωση».

«Ναι, αλλά μπορείς να του το πεις εσύ» αποκρίθηκε η Μαίρη-Λοβ, κι έτσι ο Τζέιμς συμφώνησε να γράψει το γράμμα την ίδια κιόλας νύχτα.

«Και πού είσαι, Τζέιμς» συμπλήρωσε φιθυριστά η Μαίρη-Λοβ, ξεπροβοδίζοντας τον κουνιάδο της εκείνο το βράδυ, «κάτι ακόμα. Ούτε λέξη στον Όσκαρ γι' αυτό, ούτε στην Έλινορ. Θέλω να κανονιστούν όλα προτού τους πούμε οτιδήποτε – θέλω να τους κάνω μια πολύ μεγάλη έκπληξη!»